

PETRA MARTIŠKOVÁ

Zasněžený polibek

ADVENTNÍ KALENDÁŘ

COO
BOO

Zasněžený polibek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Martišková
Zasněžený polibek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zasněžený polibek

PETRA MARTIŠKOVÁ

Ilustrovala Adéla Stopka

COO
BOO

Ahoj!

Děkuju, že právě teď držíte v ruce knížku, která je pro mě výjimečná a trochu jiná než všechny ostatní. Když jsem dostala nabídku, abych přebrala štafetu po Ole alias Nofreeusernames, autorce loňského Dne po dni, abych letos napsala další adventní kalendář, neváhala jsem ani vteřinu. Vážně – trvalo mi asi milisekundu, než jsem na to kývla. Protože romantika (přesněji řečeno zimní romantika) a protože Vánoce (už jsem zmínila, že je miluju?) a protože láska a Vánoce je to nejlepší možné kombičko vůbec.

Tahle kniha má navíc zvláštní kouzlo. Rozbaluje se totiž postupně, jako když otvíráte adventní kalendář. Každý den na vás až do Štědrého dne čeká jedna kapitola.

Vánoce pro mě však nejsou jen o setkávání se s rodinou a přáteli, o pečení cukroví, o procházkách vánočními trhy, kdy si ohříváte zkrehlé prsty o kelímek s horkou čokoládou, ani jen o výzdobě, mihotavé záři svíček a girlandách, ale také o laskavosti a pomáhání druhým. Kdy jindy, než právě v kouzelném předvánočním čase pomoci těm, kteří to potřebují? A tak na konci každé kapitoly najdete malou dobrou věc. Jsou to jednoduché věci, které ale mají moc udělat svět kolem nás o kousek lepší. Pokud se do nich pustíte, můžete se při plnění jednotlivých dobrot vyfotit a sdílet na sítích s hashtagem #dobrovzva. Budu se těšit na vaše příběhy i na to, jak se dobro šíří dál.

Ať je pro vás tahle knížka malým každodenním zastavením v uspěchaném světě, užijte si krásný předvánoční čas, magické čekání na Štědrý den a kouzelné Vánoce plné radosti a zázraků.

Petra Martišková

Grace, věděla jsi, že v Mongolsku neslaví vůbec Vánoce? Tady bych nemohla žít natrvalo. Vánoce sice neslaví, ale mrkni na ty známky, ty mají naprosto boží! Nezapomeň, že dneska je 1. prosince. Víš, co máš dělat...

Máma

Moje "v Mongolsku bys nepřežila" vánoční závišlačka

Grace

Montgomery
Medical Center

◦ CATERING

žádné sushi, loni byla všude sojovka

◦ VÝZDOBA

nebrat ložské designéry!
najít někoho s vkusem

◦ POZVÁNKY

◦ DÁRKY PRO HOSTY

něco k jídlu, to mají nejradši ♡

SI VÁS DOVOLUJE POZVAT
NA BENEFIČNÍ GALA VEČER
PRO ZDRAVÍ A BUDOUCNOST
KONANÝ

1. PROSINCE
OD 19.00 HODIN

V HOTELU
CASA CIPRIANI

DRESSCODE: BLACK TIE

TATO POZVÁNKA PLATÍ PRO JEDNU OSOBU
RSVP DO 18. LISTOPADU NA
RSVP@MONTGOMERY

Moje "v Mongolsku bys nepřežila" vánoční závišlačka

Grace

Dani

Jack

Cameron Cooper

Grace

„Do háje!“ zavrčela jsem našťavaně. Zběsilým poskakováním po jedné noze jsem se snažila ulevit nakopnutému palci, což byl v úzkých elegantních šatech a lodičkách na vysokém podpatku jistě pohled pro bohy.

„Slečno Montgomeryová, jste v pořádku?“ Chlápek z ochranky mi ochotně přispěchal na pomoc.

„To je dobrý, Bille, děkuju, je mi fajn,“ odmítla jsem s úsměvem jeho nabízenou ruku a ani jsem se nad tou lží nezačervenala.

Právě teď v mém životě nebylo fajn vůbec nic.

Ještě před dvěma lety bych byla ve svém živlu, ale dneska jsem se od rána podívala na hodinky tak stokrát a zoufale si přála, aby ukazovaly nejen o pár hodin víc, ale ideálně o celý měsíc!

„Grace Montgomeryová, byla s tebou mnohem větší zábava, když jsi ještě měla ráda Vánoce!“ mračila se na mě zrovna včera večer Zoe, má nejlepší kamarádka a po tátovi jediná jistota v mém životě.

„Ale já mám pořád ráda Vánoce,“ bránila jsem se. „Jen na ně nemám čas.“

„Tak to je ta nejpitomější výmluva vůbec. Ale víš co? Letos, a to ti slibuju, si svátky parádně užijeme,“ slibovala mi. „Vyrážíme na trhy, na brusle k Rockefellerovu centru, vypijeme litry perníkového latte, půjdeme na nákupy a uděláme tak dokonalou vánoční výzdobu, že tentokrát v té jejich pitomé soutěži vyhrájeme, to ti přísahám!“ Pěstí pohrozila z okna našeho obýváku směrem, kde tušila naši aktivní sousedku Sarah, která neměla na práci nic lepšího než organizovat sousedská setkání s piknikem

nebo grilováním. Tak nějak samozřejmě sama sebe pasovala do role šéfky celé ulice a tvrdila, že podobné akce nás všechny krásně sblíží a proslaví po celém městě. Jenže jsem do ní viděla jak do hubené kozy. Její největší vášní totiž bylo soutěžení. A bylo úplně jedno v čem. Důležité pro ni bylo vyhrát. To se potom vždycky měsíc nosila a všem jen tak mezi řečí připomínala, jak se celá akce náramně vyvedla.

Minule mi kvůli jejímu prohlášení, že na prosinec si pro celou ulici připravila hned pět soutěží, ze kterých budeme jistě blahem bez sebe, zaskočila žvýkačka, kterou jsem pak namáhavě vyhekávala a následně, když mi uštědřila pořádnou herdu do zad, vyplivla jako poděkování za záchranu života na její zbrusu nové louboutinky.

„Snad se letos přidáte, Loni byl na váš dům vážně smutný pohled,“ neodpustila si Sarah rýpnutí, než odběhla oblažit paní Larsonovou, co naproti zrovna vybírala schránku, svou tak pozitivní společností, že byl div, že se za ní netáhlo stádo duhových jednorožců.

Zatřepala jsem hlavou, abych svou nejlepší kamarádku i aktivní sousedku, která byla jen o pár let starší než já, měla dvě malé děti a už vedla život usedlé čtyřicítky, dostala z hlavy.

Zhluboka jsem se nadechla a jako zaklínadlo si opakovala: „Benefice. Soustřed' se, Grace! Dneska je důležitý den.“

Upravila jsem si pochroumané šaty a rázným krokem jsem vyrazila hledat tátu. Bylo mi jasné, že ho najdu uprostřed dění. On nikdy nestál opodál. Sice platil hromadu lidí, kteří jeho každoroční benefiční akci organizovali, ale nakonec to byl on, kdo rozdával rozkazy a rozčiloval se, když všechno nešlo přesně podle jeho plánu.

Loni designéři vyzdobili celý hotel v černé a růžové! Ať si módní guru říkají, co chtějí, ale růžová a černá pro mě nejsou vánoční barvy. A basta! Ale letos se prostory luxusního hotelu Casa Cipriani proměnily ve vánoční pohádku. Po černé a růžové nebylo ani památky. Moderní dekorace nahradila výzdoba s tradičními girlandami, červenými mašlemi, zlatými ozdobami,

roztomilými trpaslíky i skřítky, dokonce nechyběl ani Louskáček. A uprostřed toho všeho stál obrovský a hlavně nádherný živý strom. Mihotavé světlo svíček jen umocňovalo úžasnou atmosféru.

Zírala jsem na tu nádheru s pusou dokořán, takže jsem si nevšimla, že se vedle mě objevil táta. Objal mě kolem ramen.

„Je to krása, vid’?“

Mlčky jsem přikývla. Na víc jsem se nevzmohla, musela jsem usilovným mrkáním zahnat slzy, které se mi draly do očí.

Stáli jsme tam jako tiché sousoší. Nepotřebovali jsme mluvit. I beze slov jsme věděli, na co ten druhý myslí.

Na mamku.

To ona dokázala vdechnout Vánocům život. Myslím, že kdyby se u nás doma někdy objevil Santa a viděl její dokonalou výzdobu, nejspíš by se našťavaně otočil i se svým spřežením a odfrčel by pryč. Ani v jeho pověstné vesničce nebylo tolik dekorací jako u nás doma.

Jenže tyhle časy byly nenávratně pryč.

„Co to...?! Sakra! Vážně právě teď ta holka nalila sekt do sklenice na červené víno?“ zhrozil se táta a rozeběhl se vysvětlit té nešťastnici, co přesně si o jejích schopnostech obsluhovat tak důležité hosty, kteří se tady dnes večer objeví, myslí.

Nezáviděla jsem jí. Jestli byl táta něčím proslulý, pak to byl jeho perfekcionismus. Já ho sice znala jako milujícího rodiče, který se mnou blbnul v dětství tak, až jsem se smíchy zalykala, ale na své okolí působil hodně rezervovaným a přísným dojmem.

Poflakovala jsem se po vyzdobeném sále, kde se měla odehrávat hlavní část večera, a občas jsem bezmyšlenkovitě upravila nějakou židli nebo narovnala jmenovku na stole.

Jack Stolmann, Maria Sullivanová, David Black, Cody Jaxon, Jessica Stoneová... četla jsem a snažila se si k jednotlivým jménům vybavit tvář.

Některá jsem znala, protože se opakovala rok co rok, ale jiná mi připadala úplně nová, což bylo skvělé. Každý člověk, který byl ochoten přispět, byl pro nás, a hlavně pro tátu požehnáním. Díky těmto dobrodincům a taky tátovým neuvěřitelným schopnostem jsme mohli pomáhat lidem.

Benefice za ty roky dokonale změnila svou tvář. Ta úplně první proběhla dva roky předtím, než jsem se narodila, a podle toho, co mi vyprávěl táta s dědou, byla oproti tomu, co se tu chystalo dnes, spíš něco jako garážový výprodej.

Čekal nás jubilejní dvacátý ročník a já jsem marně přemýšlela, kam se ztratilo mé nadšení. Tuhle akci jsem milovala. Pamatovala jsem si, když mi na ni táta dovolil jít úplně poprvé – to mi bylo sedm. Cítila jsem se tááák důležitá, když jsem v růžových šatech s volánky a s mašlí ve vlasech stála s mamkou na pódiu vedle táty. Sice jsem nerozuměla vůbec ničemu z toho, co vykládal, ale ještě dnes jsem si dokázala vybavit, jak moc jsem na něj byla pyšná. Tehdy jsem si jako zaklínadlo opakovala: „Až vyrostu, chci být jako táta.“ Bože, byla jsem tak sladce naivní.

„Grace? Jsi to ty?“ Přes sál se ke mně nadšeně hnala Clara Devlinová. „Svět se zbláznil, Grace Montgomeryová vylezla mezi lidi! Vyvěste prapory, odpalte čestnou salvu a pusťte sem pochodovou kapelu s hymnou!“ vykřikovala, zatímco mě drtila v objetí. „Jak to, že jsi nebyla na výročním večírku, na letní grilovačce, na soutěži plachetnic a jak je možný, že jsi nedorazila ani na Davidovu legendární party na jachtě? Ne, nic neříkej, já vím, neměla jsi čas.“

„Tohle na tobě miluju. Jenom ty dokážeš někomu položit otázku a vzápětí si na ni sama odpovědět,“ bavila jsem se, ale byla jsem upřímně ráda, že ji vidím.

Clara byla neřízená střela a do naší party dětí, jejichž tátové byli ve vedení Montgomery Medical Center, se hodila asi jako liška do kurníku. Na rozdíl od nás ostatních neměla v úmyslu pokračovat v rodinné tradici a medicínu vyměnila za studium herectví. I když se její táta mohl vzteky pominout, hrozil jí odříznutím peněz i že se jí zřekne a bude muset místo studia pracovat, ona si prosadila svou.

Musím přiznat, že jsem jí tuhle její rebelskou povahu trochu záviděla. Já byla až trapně vzorná.

„No, nekecej, přijde i Claudia Moonová? Já se picnu!“ vykřikla Clara nadšeně a ukazovala na jmenovku na stole před námi.

„Claudia Moonová?“ opakovala jsem po ní nechápavě.

„Jo, copak nemáš TikTok? MoonlitMakeup? Nic ti to neříká?“

Když jsem na ni koukala pořád stejně zmateně, ochotně mi vysvětlila: „Je to hvězda TikToku. Vydělává miliony ročně jen tím, že se líčí před kamerou.“

„Smutný,“ prohlásila jsem, zatímco ona mě opravila: „Geniální. Kdybych se nebála, že fotříka chytí fantas, dávno bych si vydělávala na sítích.“

Neměla jsem nejmenší důvod jí nevěřit. Když jsem ji viděla poprvé, myslím, že jsem se jí trochu bála. Už od dětství byla její nejoblíbenější barvou černá a své původní blondáté vlasy si sama přebarvila na černo už ve dvanácti. To se dodnes nezměnilo, přibýlo jen pár piercingů a tetování. A jestli něco dokázala naprosto dokonale, pak to bylo strhnout na sebe pozornost. I teď z ní nikdo z lidí, kteří se pohybovali po sále, nedokázal odtrhnout pohled. V černých šatech, které obepínaly její postavu jako druhá kůže, v martenskách na vysoké platformě a s vyzývavě rudými rty vypadala nádherně.

„Nene!“ vyjekla najednou a rukou si rychle začala mávat před obličejem, jako by chtěla zabránit tomu, aby omdlela. „To si děláš prdel, jak se tohle, do pekla, tvému tátovi povedlo?“

„Netuším, o čem to mluvíš?“ nechápala jsem a ona mi podala jmenovku z vedlejšího stolu. Stálo na ní *Cameron Cooper*.

„Nech mě hádat. Hvězda TikToku, co se proslavila tím, že si namatklala na obličej nutellu?“

„Pako,“ uchechtla se Clara. Skoro s nábožnou úctou vrátila jmenovku zpátky na stůl. „Tvoje totální ignorance současného filmu mě asi nikdy nepřestane udivovat. Kdybys celý dny neseďela nad anatomii nebo nepomáhala v nemocnici a občas si pustila v televizi i film, který natočili v barvě, věděla bys naprosto přesně, kdo je Cameron Cooper. Ale protože čumíš na kraviny ze třicátých let minulého století, tak ti mileráda povím, že Cameron je ten největší kusan v historii. A když říkám kusan, myslím tím kusan s velkým K. Zabořit tak ruce do těch jeho nádherných vlasů,“ zasnila se. „Jo,“ přikývla po chvilce,

„vím naprosto přesně, co všechno bych s ním prováděla, a pořád bych neměla dost.“

„Ušetři mě podrobností,“ zaúpěla jsem se smíchem a ona mi s despektem oznámila: „Věř mi, takový krásný hřebeček by z tvého nudného života udělal jednu velkou vášnivou jízdu. Nesmíš být tak upjatá, Grace.“

„Hřebeček? Vážně, Claro?“

„No, co, co? Být to na mně, osedlám si ho a projedu se na něm jako...“

„Jsi nechutná,“ přerušila jsem ji a společně jsme vyprskly smíchy. To k nám však přitáhlo nechtěnou pozornost, čehož okamžitě využili naši tátové a nahnali nás pomáhat s posledními přípravami.

„Děkuji vám za vaši nezištnou pomoc. Jen díky vám a vašim nemírně štedrým darům může Montgomery Medical Center zachraňovat lidské životy. Jen díky vám jsme mohli v uplynulém roce nakoupit nové přístroje, které usnadní dětem s ordinovanou chemoterapií život, jen díky vám máme nové screeningové centrum s nejmodernějšími přístroji v zemi, s jejichž pomocí dokážeme odhalit sebemenší problém už v zárodku, a začít tak léčit včas. Neumím slovy popsat, jak moc vděční jsme za vaši pomoc a ochotu přispět v naší každoroční sbírce. Tak teď je to opět po roce na vás. Děkujeme za každý váš dar. Na oplátku si užijte dnešní večer plný zábavy, dobrého jídla a pití. Veselé Vánoce!“

Za hlasitého potlesku pozvedl táta sklenku se šampaňským, aby si s hosty na dálku připil. Ta moje už byla nějakou dobu prázdná, takže jsem odchytila holku, co jí táta předtím vynadal, a vyměnila jsem si prázdnou skleničku za plnou.

„Díky,“ usmála jsem se na ni a se skleničkou v ruce se zbaběle vytratila ze sálu. Bála jsem se, že mě najde táta a donutí mě s ním absolvovat dneska už druhé kolečko sálem. Z nuceného úsměvu, který jsem věnovala tolika lidem, že se mi jejich tváře slily v jednu velkou barevnou šmouhu, už jsem dostávala křeče. Potřebovala jsem být chvilku sama. O to víc, když jsem zaregistrovala, že se

ke mně prodírá davem Derek. Jenže to byl poslední člověk, s kterým jsem právě teď chtěla mluvit. Takže jsem využila toho, že se všichni bavili vystoupením newyorského baletního souboru, promotala se davem, rychle vyběhla ze sálu a hodlala se vykrást na terasu, která vedla kolem celého hotelu. Jenže když jsem otevřela dveře, náhlý poryv větru je s hlasitým bouchnutím znovu zavřel. Randál ke mně přilákal ochranku.

„Slečno Grace, jste v pořádku?“

„Jsem, děkuju,“ přikývla jsem hned. „Potřebuju jen chvíli na vzduch a průvan přibouchl dveře,“ vyhrkla jsem a zabrala, abych ty zpropadené dveře otevřela.

Okamžitě mě ovanul chladný vzduch a mě napadlo, že jsem si mohla vzít aspoň šál. Ale vracet jsem se rozhodně nehodlala. Zkřížila jsem paže na hrudi, našla si místo s výhledem na osvětlenou sochu Svobody a zhluboka se nadechla vzduchu, který byl cítit vodou, rybinou i něčím, co mi připomínalo Vánoce v dobách, kdy jsme ještě byli rodina.

Z přístavu ke mně doléhal ruch, jak dělníci nakládali loď, vítr sem odněkud donesl vánoční melodii i něčí veselý smích. Milovala jsem tohle město, co žilo svým vlastním životem. Přistoupila jsem k zábradlí a nechala si dlouhé vlasy rozcuchat poryvem větru. Po nezvykle teplém podzimu definitivně přišla zima. Cítila jsem, jak mi mrazivý vzduch zalézal pod šaty, ale nevnímala jsem to, protože z nebe se začaly pomalu snášet vločky. První sníh! Zachvěla jsem se zimou, ale nedonutila se vrátit zpátky dovnitř. Líbil se mi klid, který tady zatím panoval, než se přesně za hodinu otevře zimní bar a kuřáci se na zbytek večera přesunou právě sem na terasu.

Teď tu však nebylo ani živáčka. Kromě jednoho staršího muže, který si nejspíš spletl dveře, a holky z cateringové společnosti, co přišla zkontrolovat, jestli je vše připraveno, ale hned zase zmizela, jsem byla úplně sama. Teda přesně do chvíle, než se prudce rozrazily dveře kousek za mnou a na terasu se vrátil nějaký kluk.

Pobaveně jsem sledovala jeho počínání. Nejprve za sebou rychle zabouchl, pak opatrně znovu otevřel a nakoukl zpátky dovnitř. Vzápětí zase rychle zabouchl a sprostě zaklel. Opřel se o dveře,

jako by se je snažil chránit před nezvaným návštěvníkem vlastním tělem, a přitom se rozhlížel kolem sebe. Soudě podle jeho zběsileho kroucení hlavou se snažil najít místo, kam by se schoval.

Měkké světlo lampy osvětlovalo jeho tvář, která mi vyrazila dech. Ten kluk by mohl stát modelem antickým umělcům, jeho krása by zastínila i sochy dávných bohů. Tmavé vlasy měl umně rozčuchané, líbilo se mi, jak mu v neposedných vlnách padaly do obličeje, odkud si je naučeným pohybem ruky odhazoval. Jaké měl oči, jsem v tom přitím nepoznala, ale bezpečně jsem si všimla jeho ostře řezaných lícních kostí i smyslných plných rtů. Napadlo mě, jak asi líbá. Jeho postavu sice skrýval dokonale padnoucí smoking, ale přesto se pod ním zcela zřetelně rýsovaly vypracované svaly a nenechávaly nikoho na pochybách, že tohle tělo by rozhodně stálo za hřích.

„Sakra, Grace!“ okřikla jsem se v duchu a rychle zatřepala hlavou, abych zaplašila zrádné myšlenky. Jenže ten pohyb upoutal jeho pozornost. Na nic nečekal a rozeběhl se přímo ke mně.

Hnal se s lehce pološíleným výrazem v krásné tváři. Odhadovala jsem to jen na pár vteřin, než do mě vrazí a oba nás srazí do studené vody East River. O ledovou noční koupel jsem fakt nestála, než jsem však cokoli stihla udělat, kluk se ke mně přiřítíl. Pak se zarazil, ale když se kus za námi ozvalo: „Coopíčku?“, překonal dvěma dlouhými kroky vzdálenost, která nás dělila, padl mě do náruče a přitiskl své rty k mým.

Byla jsem v takovém šoku, že jsem se nevzmohla absolutně na nic. Nevnímala jsem, že mě jemně natlačil na skleněné zábradlí za námi, ani to, že mi spoutal ruce, kterými jsem ho původně chtěla odstrčit, za zády. Všechny mé protesty jednoduše umlčel polibkem. Jeho rty byly dobyvačné, drsné a naléhavé, ale po chvíli se jeho polibek změnil. Na malou chvíli se odtáhl, ale než jsem toho stačila začít litovat, znovu svými rty přešel po mých, tentokrát však tak jemně, až mě napadlo, že se mi to jen zdálo. Ale pak to udělal znovu. Jako by testoval, co smí a co ne. Něžně mi skousl spodní ret a donutil mě tak pootevřít rty, aby mohl polibek prohloubit. Ve chvíli, kdy se jeho jazyk propletl s mým, se můj mozek rozhodl vzít dovolenou a nechal mě napospas mně samotné. Okamžitě

zmizel přístav, terasa, benefice i luxusní hotel a zůstala jsem jen já, jeho polibky a vzrušení, které se usídlilo v každé části mého těla a odmítalo zmizet. Už jsem se jeho polibkům nebránila, ale vyšla mu vstříc. Vymanila jsem ruce z jeho sevření, pohladila ho po hladce oholené tváři a pak ho objala ve snaze přitáhnout si ho blíž. Nenechal se pobízet dvakrát, hladově ochutnával mé rty, a přitom mě hladil nejprve ve vlasech a potom sjel rukama na má nahá záda. Uniklo mu tiché zasténání.

Byli jsme tak zaujati jeden druhým, že jsme si nejen nevšimli, kdy se malé poletující vločky změnily ve velké chomáčky sněhu, které nám ulpívaly ve vlasech, ale také jsme dočista zapomněli na tu holku, která se k nám nebezpečně přiblížila. Probralo nás až její vemlouvavé: „Coopíčku, ty jeden lumpíčku, kampak ses mi schoval? Víš, že tě najdu a pak tě ztrestám tím nejkrásnějším způsobem. Už se nemůžu dočkat,“ vrněla jeho pronásledovatelka a já měla co dělat, abych se nerozesmála.

Můj tajemný neznámý mi položil prst na pusu, abych nás neprozradila, ale holka kolem nás prošla úplně nevšímavě. Dál nakukovala do všech tmavých koutů terasy a slibovala věci, při kterých mi nebezpečně cukaly koutky.

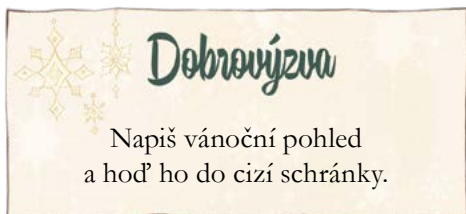
Kluk si povzdychl a na malou chvíli si opřel čelo o mé, neodpusť si ještě poslední něžný polibek.

„Děkuju,“ zašeptal mi do rtů. „Zachránila jsi mě.“

Pak zmizel stejně rychle, jako se objevil.

A já jsem tam stála a přemýšlela, jestli jsem právě úplně zešílela, nebo jsem vážně dostala tu nejkrásnější pusu v životě.

Vzhledem k tomu, že se to týkalo mě, víc jsem věřila tomu začínajícímu šílenství...

Polibek z ledu

SCÉNÁŘ
BRADLEY

REŽIE
SCOTT

Montgomery
Medical Center

SI VÁS DOVOLUJE POZVAT
NA BENEFIČNÍ GALA VEČER
PRO ZDRAVÍ A BUDOUCNOST
KONANÝ

1. PROSINCE
OD 19.00 HODIN

V HOTELU
CASA CIPRIANI

DRESSCODE: BLACK TIE

TATO POZVÁNKA PLATÍ PRO JEDNU OSOBU
RSVP DO 18. LISTOPADU NA EMAIL
RSVP@MONTGOMERYMEDICAL.ORG

Cameron

„Víš něco?“ vybaflnul jsem na Briana bez pozdravu, dokonce jsem nelenil a šel mu ke dveřím své kanceláře naproti.

Ale on po mně střílil nechápavým pohledem a zavrtěl hlavou.

„Vážně netuším, co to do tebe vjelo. Můžeš mít každou, na kterou si ukážeš. Minimálně pět holek ti na tom večírku nabídlo společný život, dvě se ochotně nabízely, že se stanou matkami tvých dětí, a o těch, co tě tahaly do postele, ani nemluví.“

„Vtipný,“ neoceníl jsem. „Radši mi řekni, co jsi zjistil.“

„Nic,“ pokrčil rameny můj nejlepší kamarád a manažer v jedné osobě. „Ta holka podle všeho ani neexistuje. Jseš si jistě, že jsi toho nevyopil víc než obvykle?“

„Snažíš se mi naznačit, že jsem si to celý vymyslel?“ zavrčel jsem a Brian zvedl ruce, jako že se vzdává.

„Sorry, kámo, ale pokud to nebyla Popelka, co prchla z plesu před půlnocí, pak se tam nikdo podle tvýho popisu neukázal.“

Otočil jsem se k oknu, jenže výhled na Manhattan pod sebou jsem nevnímal. Vážně jsem začínal pochybovat o svém zdravém rozumu. Ale věděl jsem jistě, že ta holka existuje. Její zrzavé kudrny, pronikavý pohled, ale hlavně hebkost jejích rtů a smyslný polibek jsem nemohl dostat z hlavy celý den.

Musela být skutečná!

Brian ke mně přistoupil a povzbudivě mě poplácal po rameni.

„Mrzí mě to, Came, ale zrzku ve smaragdových šatech s tělem bohyně nikdo neviděl. Ale čistě pro klid tvé rozhárané duše jsem pověřil Rose, aby ještě promluvila s lidmi z cateringu. Jestli ta holka existuje, před Rose se neschová.“

O tom jsem nepochyboval. Rose byla moje osobní asistentka. Brian nejdřív nechápal, proč jsem si ve výběrovém řízení vybral zrovna ji. Řeceno přesně jeho slovy: „Stála tady fronta sexy holek, s každou z nich by sis mohl krátit dlouhé natáčecí dny, ale ty zaměstnáš starou rašpli, o kterou bych si neopřel ani kolo.“ Jenže ta „stará rašple“ ho slyšela a od té doby mu to dávala pořádně sežrat. Což mi bylo fuk, protože to byla ta nejlepší asistentka pod sluncem. Jen díky ní mám v pořádku všechny své papíry, smlouvy i účetnictví. Někdy svou precizností vytáčí i mě, ale nevyměnil bych ji za nic na světě. Byl jsem si na tisíc procent jistý, že pokud ta holka existuje, pak ji Rose najde.

„Fajn, můžeme teď konečně probrat tu novou nabídku?“ Brian mi strkal do ruky papíry a přitom na mě chrllil: „Scénář psal Bradley, točit to bude Scott, myslím, že se ti to bude líbit, slušná detektivka s přesahem, přesně jak to máš rád.“

„Tím přesahem myslíš vztah s kolegyní?“ ušklíbl jsem se. „Dovol mi ti připomenout, že tyhle přesahy máš rád především ty.“

„Vlastně jde o vztah s hlavní podezřelou,“ opravil mě. „A omyl, nejraději mají tyhle přesahy tvoje fanyanky a jo, přiznávám, líbí se taky mojí peněžence. Dovol zase mně, abych ti připomněl, že jen díky nim jsme oba dva, když se uskromníme, celý život za vodou.“

„Právě proto je možná čas na změnu žánru, nemyslíš?“

Střelil po mně nechápavým pohledem.

„Poslal bys svou multimilionovou firmu k vodě a začal od nuly někde na tržnici?“ odpověděl mi otázkou a já si odfrknul.

„No, ne, vážně, Came, řekni, že si chceš zahrát v *Rychle a ztěsle*, a já ti to domluvím, ale oba dva víme, že tohle je zlatý důl a tohle,“ zamával mi před nosem scénářem, „nebudeš dostávat věčně.“

Ač nerad, musel jsem souhlasit.

S Brianem jsme byli kamarádi už celou věčnost. Seznámili jsme se na střední. On byl hvězda fotbalového týmu, já kapitán basketbalistů. Rivalita vládla nejen mezi našimi týmy, ale i mezi námi dvěma. Teda přesně do chvíle, kdy jsme po jedné zvlášť

vydařené party a hlavně rvačce dostali stopku na tři zápasy a k tomu navrch ještě trest v podobě měsíční dřiny pod vedením správce školy. A že ten si nás, dva frajírky, co mu do té doby dělali ze života peklo, pořádně vychutnal. Strávili jsme čtyři týdny mytím záchodů, vynášením odpadků a uklízením klučičích šaten. Zatímco se nám spoluhráči z obou týmů nepokrytě posmívali, já měl co dělat, abych udržel žaludek na svém místě.

Stmelilo nás to. Od té doby se z nás stala nerozlučná dvojka. Po střední jsme společně nastoupili na newyorskou univerzitu. Brian se vrhl na studium ekonomie a práv, já na přání mámy začal studovat angličtinu, ale už ve druhém semestru jsem po jednom hodně vydařeném divadelním představení dostal pozvánku na konkurz.

„Takže?“ vytrhl mě ze vzpomínek Brian. Před očima mi zase mával papíry.

„Přečtu si to,“ slíbil jsem a natáhl se pro scénář.

„Natáčení má začít v lednu, odpověď chtějí do konce týdne. Jo, a málem bych zapomněl, honorář má šest nul.“

„Neříkal jsi náhodou, že už jsme na celý život za vodou?“ připomněl jsem mu. Brian se však jen blahosklonně pousmál.

„Říkal jsem, když se uskromníme. Omlouvá tě jen tvoje nulová znalost ekonomie. Víš, proč jsme my dva tak dobrý tým? Protože ty umíš hrát a já počítat. Takže mi prokaž laskavost a...“

Jak bych mu měl prokázat laskavost, jsem se však nedozvěděl, protože nás vyrušilo ostré zaklepání na dveře, které se vzápětí rázně otevřely.

„Rose?“ Svě překvapení, že ji tady vidím tak brzy, jsem se ani nesnažil skrývat. To mohlo znamenat jediné – nenašla ji. Ale má asistentka mě převezla. Ze své obstarožní tašky, která byla tak obrovská, až jsem ji podezříval, že tam má schovaného i příručního údržbáře, protože z ní dokázala vytáhnout vždycky přesně to, co jsem potřeboval, klidně i kladivo, teď vylovila desky, na jejichž obalu byl velký otazník.

„Tady, pane Coopere,“ předala mi složku a zeptala se: „Budeš potřebovat ještě něco?“

Na malý okamžik jsem na ni zůstal jen nevěřicně zírat. Opravdu ji našla? Je možný, že v těch deskách je schovaná identita holky, která mi svým vášnivým polibkem pořádně zamotala hlavu?

Mého zaváhání okamžitě využil Brian a vytrhl mi desky z ruky, aby si prohlédl, co skrývají.

„No do prdele,“ hvízdal uznale. „Tak ty si umíš vybrat, kámo,“ hýknul smíchy.

„To je všechno, Rose, moc vám děkuju,“ propustil jsem nejprve svou asistentku, protože jsem nechtěl, aby byla svědkem toho, až svému nejlepšímu kámošovi rozbiju hubu, a pak jsem Brianovi vytrhnul desky z ruky.

Byla v nich jen jedna fotka. Pravda, svou zachránkyni jsem viděl jen pár vteřin, protože pak jsem se na ni ve snaze utéct před dotěrnou fanynkou zoufale vrhnul, ale poznal bych ji mezi milionem jiných. Byla totiž nádherná. Zrzavé vlasy se jí v neposedných kudrnách kroutily kolem obličeje a spadaly jí hluboko na záda, oči měla stejně smaragdové jako šaty včera na benefici, tváře roztomile poseté pihami, drobný nosík smíchem pokrčený a ty její rty? Okamžitě jsem si vybavil, že chutnala po šampaňském a jahodách. Byla dokonalá. Mnohem hezčí, než jsem si pamatoval.

„To je ona,“ vydechl jsem jako zamilovaný puberták.

„Doufám, že ses z ní ještě neudělal, protože tohle je, brácho, zakázaný zboží,“ prohlásil Brian.

„Co to plácáš?“

„Vážně jsi ji nikdy neviděl?“

„Věř mi, že kdybych tuhle holku viděl někdy předtím, určitě bych si ji pamatoval!“ ujistil jsem ho a v duchu dodal, že nejen pamatoval, stoprocentně bych ji už měl ve svém životě. Nebo minimálně v posteli.

„Omlouvá tě jen to, že jsi byl na benefici poprvý. Takže mi dovol, ať ti představím Grace Montgomeryovou,“ pronesl slavnostně, jako bychom byli na nějakém plese, a ne u mě v kanceláři.

„Montgomeryovou? Ona... má něco společného s tou...“ snažil jsem se, ale Brian přerušil moje koktání a s notnou dávkou škodolibosti v hlase prohlásil: „Ne, ona nemá nic společného

s tou, ona je TA! Jediná dcera Grahama Montgomeryho, ředitele a majitele Montgomery Medical Center. Jednou převezme jeho místo ve vedení nemocnice. Myslím, že tatík bude blahem bez sebe, až zjistí, co jsi prováděl s jeho jedinou dcerou na jeho každoroční dobročinný akci.“

„Idiote,“ zavrčel jsem, což ho ale jen ještě víc rozesmálo.

„No nic, musím letět, přečti si ten scénář, večer ti zavolám. Jo, a Camerone?“

„Hm?“

„Neudělej žádnou pitomost, jo? Víš jak, nevrhej se na náhodné kolemjdoucí, ok? V médiích by to nemuselo působit dobře a já nechci strávit zase měsíc žehlením tvého dalšího PR průšvihů.“

Hledal jsem, co bych po něm mohl hodit. Odnese la vánoční dekorace, kterou mi sem určitě dala Rose i s talířkem těch nejlepších vánočních sušenek, co jsem kdy jedl. Jenže Brian byl rychlejší, takže se zlatými ozdobami se svezl po dveřích na zem a Brianův pobavený smích se rozléhal chodbou, dokud nezmi- zel ve výtahu.

Unaveně jsem se svalil do židle a nohy hodil na stůl, v ruce stále fotku té holky.

„Takže Grace,“ převaloval jsem její jméno na jazyku, naposledy si prohlédl fotku, než jsem se přinutil ji odložit a natáhl se po scénáři, který mi tu Brian nechal. Musel jsem uznat, že napsaný byl hodně dobře. To mě zaujalo, protože poslední dobou dostat něco, co by mělo hlavu a patu, bylo skoro jako spatřit jednorožce. Tenhle scénář mě bavil. A role, kterou mi nabídli, se mi vážně líbila.

CAMERON

Kývni jim na to.

BRIAN

Říkal jsem ti, že je to dobrý. Zavolám Scottovi, bude štěstím bez sebe. A ty přestaň slintat nad Montgomeryho dcerou a koukej naklusat. Večer přijdou kluci, porazím tě ve formulích. 🍊

CAMERON

Pitomče!

BRIAN

Taky tě miluju! 😘

CAMERON

Zavrtěl jsem nad svým kámošem se smíchem hlavou, strčil mobil do kapsy a vnitřní telefonní linkou požádal Rose, aby za deset minut vyslala auto. Náš malý trik, když jsem chtěl opustit budovu vlastním autem, aniž bych měl v patách hromadu dotěrných paparazzi. Rose nechala chvíli předtím odjet prázdné SUV, kterým jsem obvykle jezdil, pokud jsem potřeboval v autě pracovat nebo se učit scénář a nemohl jsem řídit. Když jsem pokládal telefon, můj pohled padl znovu na fotku, která teď ležela lícem dolů. Všiml jsem si, že na její zadní straně je něco napsáno úhledným písmem, ve kterém jsem bezpečně poznal Rosein rukopis. Když mi došlo, na co se koukám, roztáhl jsem rty do širokého úsměvu. Zlatá Rose. Já tu ženskou vážně miluju!

To něco totiž bylo telefonní číslo! Neodolal jsem, vydoloval z kapsy mobil a natukal do něj zprávu, kterou jsem hned vzápětí smazal.

Co tak napsat holce, na kterou jsem se bez vyzvání vrhnul jako hladové zvíře, líbal ji, pak ji tam nechal stát a bez vysvětlení a bez rozloučení zase zmizel?

Nic z toho, co mě napadlo, mi nepřipadalo dost osobní, dost pádný, dost dobrý na to, aby pochopila, že nejsem úplnej kretén.

Nakonec jsem zvolil tu nejjednodušší cestu.

CAMERON

Omlouvám se za ten vánoční polibek.

Myslel jsem, že na odpověď budu čekat celou věčnost, ale přišla prakticky obratem.

GRACE

Vánoční? Vážně? Dokázala bych vymyslet celou řadu přídavných jmen, která by ho dokonale popsala, ale ani jedno by nebylo vánoční. 😊

CAMERON

Třeba? 🤔

GRACE

Drzý? Oprsklý? Neomalený? 🤖

CAMERON

Nečekaný?

GRACE

Otravný?

CAMERON

Překvapivý? Vášnivý?

GRACE

Vlezlý?

CAMERON

Opojný?

GRACE

Už ti někdy někdo řekl, že jsi pěkně nafoukanej?

CAMERON

Možná párkrát. Takže omluva přijata? 🙏

GRACE

Kde jsi vzal mé číslo? 🤔

CAMERON

Vždycky odpovídáš na otázku otázkou? 🤔

GRACE

Přijde na to... 🤖

CAMERON

Fajn. Přiznávám, mám své známosti. 😊

CAMERON

Rád bych se ti omluvil osobně
a vynahradil ti včerejší večer.

GRACE

To fakt není nutný. Zvládnu to. 😊

CAMERON

Normálně se takhle na cizí holky nevrhám. 😊

GRACE

Ne? Normálně je sejmeš palicí po hlavě
a odtáhneš k sobě do jeskyně? 😊

CAMERON

Normálně se jim nejdřív aspoň představím. 😊

GRACE

Ale já přece vím, kdo jsi...

Na chvíli jsem zaváhal. Včera večer mi nepřipadalo, že by měla tušení, kdo jsem, ale možná můj úsudek zatemnily její dokonalý rty.

CAMERON

Vážně?

GRACE

No jasně, jen nevím, jestli ti mám říkat jen
Coopíčku nebo Coopíčku, ty jeden lumpíčku. 😊

Pobaveně jsem se rozesmál. Moje tušení bylo správný, ta holka o mně neměla ani páru.

CAMERON

Vždycky si děláš srandu z lidí v nesnázích? 😊
Teď bys ty měla správně říct své jméno mně.

GRACE

Máš moje telefonní číslo, vážně chceš, abych
uvěřila tomu, že nevíš, jak se jmenuju? 😊

CAMERON

Přistižen. 😊 Ale na té osobní omluvě
trvám. Nech mě, ať své křovácké
chování napravím třeba dobrou večeří.

GRACE

A tohle vážně na někoho funguje? 🤔

CAMERON

To zabořelo.

GRACE

Omluva se přijímá. Měj se, Coopíčku. 😊

CAMERON

Grace, počkej!

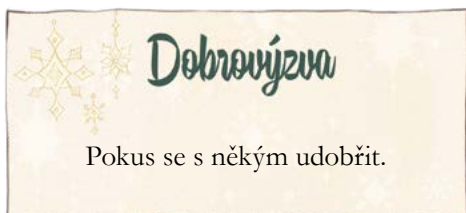
CAMERON

Grace?

„Do prdele,“ zavrčel jsem. Telefon jsem hodil na stůl a vzal do ruky fotku té, která mě právě teď poslala nekompromisně k šípku. Začínala mě zajímat čím dál tím víc. Věděl jsem, že ji musím znovu vidět. A nejen to, zoufale jsem toužil znovu ji držet v náruči. Potřeboval jsem cítit její rty na těch svých.

„Sakra,“ zaúpěl jsem v duchu. Vidět mě právě teď Brian, nepřestal by se mi smát do konce svého mizerného života.

Potřeboval jsem panáka.

AUSTRALIA

2

National Science
Test Preparation

Interactive

Standardized

High School Biology

Láska přes internet
Čtvery Vánoce
Poslední prázdniny
Motář v Seattlu

Plod		Stoněk	
tvář	barva	umístění květů	velikost
			
klenutý	žlutý	oříznutý	
			
zabí			

Grace, musíme někdy vyrazit na Vánoce do Peru! Nebo ještě líp, zavedeme jejich zvyk u nás. Tomu neuvěříš, lidi se tady sejdou na společnou snídani, povídají si a popijí. Ale pak začne boj. Ti, kteří mezi sebou potřebují urovnat spory, se hádej co?! Oni se normálně fackujou! Nejdřív se mi to zdálo trochu barbar-ské, ale myslím, že bych na svém seznamu taky pár lidí měla... No, nic, nezapomeň kouknout na film z našeho seznamu.

S láskou
Máma

Xena bojovnice

„Tak povídej, přeháněj, jaký to bylo? Bože, já ti tak závidím, je toho plný TikTok a instác, prý tam byla Claudia Moonová? A Cody Jaxon? Nekecej, že ti dva spolu chodí, nebyla ona náhodou ještě minulý týden s tím fotbalistou? Ta to střídá rychleji než ponožky. A jak je možný, že když tam jsem já, tak je tam banda obstarožních chlápků, co bych si o ně ani kolo neopřela, ale když jeden rok nemůžu přijít, jsou tam samé hvězdy? To není fér! Taky mohla babička slavit pětadevadesátiny o týden později! No, co už. Aspoň si užiju, až uvidím Lisu zelenou závistí. Ta tě bude zase nenávidět,“ vychrlila na mě Zoe bez pozdravu. Vpadla mi do auta, v očích lehce šílený výraz.

„I tobě dobrý ráno,“ zašklebila jsem se na ni a vysloužila si za to lakonické „čus“ a taky další slovní tsunami: „Potřebuju detaily. A myslím tím detaily detailů! Co měl kdo na sobě, kdo byl sexy a kdo měl ránu, jaká byla Claudia, mluvila jsi s ní? A co Cody? Kolik se vybralo? Kdo dal nejvíc? Sakra, už ale mluv, Grace!“

Pobaveně jsem se rozesmála. Tohle byla prostě Zoe. Neřízená střela s tváří anděla. Nebo alespoň takhle nějak jsem si představovala nebeská stvoření. Dokonale souměrný obličej lemovaly blondáté lokny, které se jí při každém pohybu vesele pohupovaly. A právě teď na mě upírala své obrovské modré oči orámované tak dlouhými řasami, že by klidně při mrkání mohla zvedat vítr. Měla obličej, díky kterému jí prošel už od dětství každý průšvih. Mohla udělat prakticky cokoli, ale stačilo, aby se následně usmála a nechala ty své modré studánky zalít slzami a všichni jí okamžitě zobali z ruky. Asi nemusím vysvětlovat,

kdo za ni všechny průšvihy pokaždé slíznul, že? Dobře, na její obranu zase musím říct, že mě v tom nikdy nenechala.

Zoe byla víc než nejlepší kamarádka, byla spíš jako moje sestra, kterou jsem nikdy neměla. Obě jsme vyrůstaly jako jedináčky v nóbl newyorské čtvrti, moje rodina vlastnila nemocnici, její věhlasnou právnickou firmu. Když k nám poprvé přiběhla na zahradu, protože jí utekl leguán Albert a nějakým nedopatřením skončil v našem bazénu, nejdřív mě seřvala, jako bych ho tam snad hodila já sama, a pak prohlásila, že budeme kamarádky.

A byly jsme. Společně jsme prošly školkou, základkou a teď nás obě čekala maturita na nejprestižnější střední škole v New Yorku. Bohužel tam spolu s námi chodila i Lisa. Jestli o sobě můžu něco s klidem říct, tak určitě to, že jsem poměrně snášenlivá, nekonfliktní a podle mamky i Zoe mistryně diplomacie, která vyjde úplně s každým. S každým kromě Lisy.

Lisa Schultzová byla namyšlená husa, kterou do školy pravidelně doprovázela ochranka a která si myslela, že si může všechno a všechny koupit. Byla přesně ten prototyp královny ze střední. Protivná, sprostá, zlá, sobecká a namyšlená. A bohužel taky krásná a bohatá, takže holky si všechny do jedné přály být jako ona a kluci ji chtěli sbalit. Někteří kvůli jejímu vzhledu, jiní protože pocházela z rodiny, které patřil největší a nejluxusnější obchod na Manhattanu, síť kaváren a taky pár hotelů.

Na rozdíl od Zoe jsem nevěřila tomu, že by se Lisa snížila natolik, aby odhalila zrovna nám dvěma své skutečné pocity. Takže pokud mi opravdu něco záviděla, přičemž v případě tátovy benefice vážně nebylo co, protože pro mě to byla především dřina, nedala to nijak najevo. Prošla kolem nás na chodbě školy naprosto nevšímavě s nosem tak nahoru, až jsem se bála, aby si nezablokovala krční páteř.

„Vidíš? Já ti to říkala!“ pochechtávala se Zoe. „Závidí, až omdlívá, nejspíš vzteky pukne. U toho ale nechci být bez pláštěnky. Nemáš nějakou?“

Vyhrabala jsem ze skříňky učebnici biologie a zavrtěla nad ní se smíchem hlavou.

„Jsi praštěná,“ ujistila jsem ji.

„A co vůbec Derek? Byl tam?“

„Bohužel.“

„A?“

„Úspěšně jsem se mu celý večer vyhýbala, naštěstí to zabalil dost brzy. Myslím, že ho odvolali do nemocnice, měl příslužbu.“

Zoe spokojeně přikývla a zařadila se vedle mě. Za to jsem jí byla neskutečně vděčná, protože vzápětí se strhl chaos. Každý se mnou chtěl prohodit pár slov, něco mi říct nebo mě alespoň pozdravit.

„Grace, super!“

„Jsi hvězda!“

„Jaký to bylo?“

„Můžu si na příští rok zamluvit lístek?“

„Jaká je Claudia?“

„Vážně se tam někdo popral? Viděla jsem to video!“

„Fakt tam byl i Cameron Cooper?“

„Hustý, Grace!“

Projít chodbou k učebně biologie, která byla jako na potvoru na druhém konci budovy, byl čistec. Zajímali se o mě i lidi, kteří normálně ani netušili, že existuju. Dokonce i Lucas, kapitán našeho hokejového týmu, který tvořil střídavě pár s Lisou podle toho, jestli se zrovna milovali, nebo nenáviděli, se čirou náhodou zastavil u mé lavice a pozval mě do kina.

Byla jsem ráda, když se ve třídě objevil pan Miller a já tak mohla předstírat, že mě neskutečně zajímá problematika genetiky i to, jak Mendel začínal s křížením hrachu.

„Byl tam Cameron Cooper?“ zasyčela na mě našťavaně Zoe.
„Sakra, Grace, kdy přesně jsi mi o tom jako chtěla říct?“

„Nevím? Hned jak bys mě pustila ke slovu na víc jak deset vteřin?“ oplatila jsem jí škleb.

„Takže tam fakt byl?“ vykulila na mě oči. „Tak to si už ze mě děláš prdel! Nejdřív Claudia, pak Cody a teď i Cameron? To si říkáš kámoška?! A já smrdím na dodrbaný oslavě s babičkou, která ani netuší, co je za den! Svět je neskutečně nespravedlivý místo!“

„Hlavně dýchej, dobře?“

„Slečno Montgomeryová?“

„Slečno Montgomeryová?!“

Hlas našeho učitele jsem zaregistrovala až ve chvíli, kdy do mě zezadu nemilosrdně dloubl Jacob.

„Ano?“

„Můžete nám říct, co přesně zjistil Mendel díky svým pokusům a s čím ty pokusy prováděl?“

„Jistě,“ přikývla jsem a vzápětí vychrlila: „Mendel se snažil o propojení matematiky s biologií a ke svým pokusům použil hrách. Sledoval u něj odlišné znaky i to, jak se dědí. Sehnal si celkem třicet čtyři odrůd hrachu a sledoval stálost jejich znaků. Při těchto pokusech nakonec zjistil, že dané zákonitosti o přenosu znaků lze aplikovat i na člověka, a stal se tak zakladatelem moderní genetiky.“

„Výborně. Ví někdo, v kterých letech to bylo?“ rozhlédl se Miller po třídě, zatímco Zoe nechápala: „Jak to, do pekla, všechno víš?“

„Básnil o tom celou minulou hodinu,“ hájila jsem se.

„Vážně? My jsme někdy mluvili o týpkovi, co ztratil rok života tím, že čuměl na hrách?“ nevěřila mi.

„Ve skutečnosti na ten hrách zíral sedm let,“ opravila jsem ji pedantsky.

„Sedm let?!“ Spadla jí brada. „Šílenec! Uměla bych si představit asi tak milion mnohem zábavnějších možností, jak strávit sedm let, a ani jedna by nezahrnovala zírání na luštěniny.“

O tom jsem nepochybovala. Zoe byla číslo. Právě teď zatřepala ve vzduchu pravičkou a zajímala se: „Pane Millere, a proč si vybral zrovna hrách, a ne fazole? Ne, že bych je musela jíst denně, ale v rajčatové omáčce je mám docela ráda. Zatímco hrášek je fakt hnus.“

„Ale slečno Williamsová!“ chytil se náš učitel zoufale za hlavu. „O tom přece mluvíme už druhou hodinu.“ Nicméně usoudil, že je jeho chyba, že to Zoe netuší, a pustil se do obšírného opakování toho, co nám hustil do hlavy už minule. Zoe důležitě přikyvovala, ačkoli tutově neměla páru, o čem Miller mluví.

Byla jsem ráda, že jsem se druhou hodinu mohla zašít do knihovny a utéct tak před zvědavými otázkami svých spolužáků. Před Zoe jsem se však neschovala. Našla mě a vytáhla ze mě všechno, na co jsem si o včerejším večeru jen vzpomněla. Dokonce i to, jaký byl catering a která tam hrála kapela!

„Fajn, fajn, a teď spust', co Cameron? Mluvil jsi s ním?“

„Netuším, jak ten kluk vypadá,“ zavrtěla jsem nad jejím dychtivým výrazem pobaveně hlavou.

„Děláš si ze mě prdel?!“ zvedla našťavaně hlavu ke stropu, jako by se snažila rozmlouvat s někým tam nahoře. „Ji pošleš na akci, kde je Cameron Cooper? Zrovna ji? To je naprosto promarněný potenciál!“ A směrem ke mně prohodila: „Byl to ten nejkrásnější kluk z celého večera a tutově se kolem něj motala hromada holek.“

Pokrčila jsem nevzrušeně rameny. Neměla jsem tušení, o kom mluví.

„Tmavý vlasy, jiskřivě modré oči, řasy, pro který by ženský vedly války, svaly, co chceš, aby tě držely v náručí, taková mladší verze Iana Somerhaldera.“

„Kdo je sakra Ian Somerhalder?“ vyprskla jsem pobaveně.

Stočila znovu pohled ke stropu a vyčítavě pronesla: „Vidíš?“ Na mě pak našťavaně zavrčela: „Kdybys pořád nečuměla na ty dodrbaný starý filmy a pustila si občas něco na Netflixu, věděla bys, co na něm všichni vidí. Je to rocková hvězda, Grace!“

„Neříkala jsi, že je to herec?“

Zoe žalostně zavyla. „Co jsem komu udělala, že zrovna já mám tak společensky negramotnou kámošku?! Grace, ten kluk je...“ hledala vhodná slova.

„Rocková hvězda?“ napověděla jsem jí, ale ona vyhrkla: „Ten kluk je přírodní úkaz! Vypadá, jako kdyby ho vytesali antičtí bohové na Olympu. A ty jeho oči, můj bože! Jedině on tě dokáže propálit žhavým pohledem, až máš pocit, že ti vidí až na dno tvý duše.“

„Přes obrazovku, jo?“ zapochybovala jsem, ale Zoe mě buď neslyšela, nebo to úspěšně předstírala, protože básnila dál:

„Kdybys viděla jeho čelist! Sakra, má ji ostrou jak břitvu, tuto-
vě mu ji museli vyřezat diamantem. Když se usměje, přísahám,
že zapomínám dýchat! Kdyby byl upír, nechala bych se od něj
dobrovolně vysát a byla by to ta nejepičtější věc ever. Podle mě
to není obyčejný člověk, nemůže být. Tutově je něco mezi pad-
lým andělem a řeckým bohem.“

„A teď zase dýchej, dobře?“ pobídla jsem ji a hned vzápětí ji
ujistila: „Tak ten tam určitě nebyl.“

Zoe se probrala ze svého transu a nechápavě se na mě podí-
vala. „Vždyť se o ničem jiným od rána nemluví. Jsou toho plný
sítě. Musel tam být!“

„Věř mi, kdyby tam byl někdo, kdo vypadá jako Superman říz-
nutej antickým bohem, s čelistmi, o který bych si mohla nakrá-
jet ananas na tenké plátky, a zářil jako uranový palivo, tak toho
bych si určitě všimla.“

„Ty?“ odfrkla si. „Leda by měl na sobě fakt hnusný pucejře
od neštovic a ty bys ho mohla namatlat nějakou odporně pách-
noucí masticzkou,“ šklebila se. „Chápeš to? Já s ním mohla být
v jedný místnosti! Dechat stejnej vzduch a místo toho slavím
narozky s babičkou, která se rozhodla trhat rekordy.“

„Jsi nemožná,“ zavrtila jsem nad ní se smíchem hlavou. „Chu-
dák babča.“

„Jo, já vím, babi, omlouvám se,“ houkla někam směrem k oknu,
jako by ji snad babička mohla slyšet. „Jsem ráda, že je zdravá
a spokojená. Trošku už ji sice dostihla stařecká demence, takže
si občas nepamatuje, jak se jmenuju ani já, ani ona, ale je tady,
a to je super. A hlavně na rozdíl od tebe ví, co je Netflix. Kdyby
neměla paměť děravou jak cedník, určitě by věděla i to, kdo je
Cameron Cooper! Takže by ses mohla konečně posunout do dva-
cátýho prvního století a pořídit si Netflix!“

„Platí ti procenta za každého nově přivedenýho zákazníka?“
zakřenila jsem se a ujistila ji, že to v nejbližší době rozhodně ne-
mám v plánu. Jednak proto, že na koukání na nekonečné seriá-
ly nemám čas, a taky proto, že mě nějaký Cameron Cooper ani
za mák nezajímá.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zasněžený polibek.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.